

Carla Rovira parla de la mort en l'estrena de 'Posaré el meu cor en una safata', després de tres mesos d'autora resident al Teatre Lliure

La mort propera

Jordi Bordes
BARCELONA

L'actriu i dramaturga Carla Rovira plasma en els seus espectacles els processos de treball. Honestament. Ho va fer a *Most of all, you've got to hide it from the chicks* (Tàrraga 2015) i també a *Màtria* (Tàrraga 2017). Ara, a *Posaré el meu cor en una safata* (s'estrena demà i està en cartell fins al 22 de desembre al Teatre Lliure) ho torna a fer indagant sobre la mort.

No té cap voluntat de documental sinó de fer la mort més propera arran de les experiències dels membres de la companyia. Ella la va descobrir, fa ben poc, per la mort d'un tiet: "No estava gens preparada", admet. Marta Aran, Laura Blanch, Ramon Bonvehí, Marc Domingo, Erol Ileri i la mateixa Rovira intervien en aquest muntatge que es realitzarà jugant amb les tarimes on se situa habitualment el públic. És un espai molt gran (16x18

Els beneficiaris dels Ajuts a la Creació Carlota Soldevila, dalt de l'R5 ■ AEN

metres) i s'anirà transformant, insinua Rovira, 10 dies abans de l'estrena (quan es va presentar al Lliure).

Per a Juan Carlos Martel el més interessant dels ajuts de la creació no és el resultat sinó el procés que permet indagar als artis-

tes. Mos Maiorum (la companyia resident) prepara un treball en curs de *Turba*. Manté un cert treball de *verbatim* (teatre documental en què els intèrprets donen veu a testimonis i especialistes). A *Turba*, concretament, es parla de com es dominen

les masses. Un tema de plena actualitat "si veiem el que està passant a Catalunya, Hong Kong, Xile i molts altres llocs de món", segons la companyia. Una conclusió de Mos Maiorum és que la humanitat es mou en massa "perquè som gregaris". ■

El 'milió' de Carlota Soldevila

El Teatre Lliure vol reforçar les emergències en l'autoria (Carla Rovira), en companyies (Mos Maiorum), en investigació (Myriam Boulos, Joan Aguiló Caldera i Catalina Inés Florit) i en l'educació (Magda Puig amb l'INS Joan Fuster) amb l'esperit de Carlota Soldevila. Per això, aquests ajuts a la creació, els han batejat amb el nom d'Ajuts Carlota Soldevila. L'exmembre de la companyia del Lliure original sempre tenia dispostat 1 milió de pessetes per superar el tràngol econòmic (habitual) del Lliure dels inicis. Un R5 representa l'altra vindicació de l'actriu: la llibertat. Amb un cotxe com aquell (amb què ella va portar Albert Boadella a l'exili arran de 'La torna') al vestíbul es vol recordar aquesta artista i mecenes, quan fa 100 anys del seu naixement. Un actor com Quim Lecina es refugiaria a casa seva, quan es va separar.

Crítica música

Oriol Pérez Treviño

Entusiasme i esplendor

Temporada OBC
Director: Kazushi Ono
L'Auditori, 30 de novembre

Després d'un inici de temporada amb alguns titubeigs, el sotassignat té la joia d'escriure com, dissabte, va assistir a un esplèndid concert de l'OBC sota la direcció del seu titular, Kazushi Ono. Una vetllada de les que fan afeció, que permeten estimar ja no només la música orquestral sinó el projecte mateix de la "nostra" orquestra nacional, malgrat que la programació d'obres del patrimoni musical català segueixi sent la seva gran assignatura pendent. Desconeixem fins a quin punt, en aquesta producció, la presència d'estudiants de l'Esmuc va poder contribuir al desvetllament d'un entusiasme que va propiciar aquest resultat brillant, malgrat haver iniciat el concert amb el contemplatiu món sonor de Toro Takemitsu (*A Flock descending into the pentagonal garden* de 1977) d'una manera més anodina que no inspirada. La inspiració va arribar amb el dramàtic *Concert per a violí i orquestra, opus 15* (1940) de Benjamin Britten, una obra que hi ha qui ha volgut relacionar amb l'impacte viscut pel seu autor amb l'audiència, a Barcelona el 1936, del concert *A la memòria d'un àngel*, d'Alban Berg. Escrit per al violinista de la Canonja Antoni Brosa (que no Brosa com figurava en el programa de mà), la solista Alina Ibragimova va demostrar el perquè és una de les violinistes més cotitzades de la generació més jove amb una nova exhibició de tècnica, però amb un lirisme i expressivitat que van anar com anell al dit per a l'angoixant concert brittenian.

Més basada en un concepte de música pura que no programàtica, és a dir, obviant les anotacions del mateix Txaikovski sobre aquesta simfonia, la *Cinquena* va sonar convincent i sòlida amb un *solo* de trompa al segon moviment de record inesborrable.

Críticateatre

Gemma Busquets Ros

La manipulació sofisticada

A man from Podolsk
Director: Oskaras Korsunovas
30 novembre al Teatre de Salt

A l'escenari tot està preparat per un interrogatori. Una celleda d'aires futuristes, una cadira, llum i una càmera per gravar un diàleg estrany, absurd. A ulls de l'espectador i del detingut, un noi d'una ciutat de províncies, Podolsk, que no ofereix gaire atractius. L'aparició d'una dona, uniformada i calçant uns llampants talons d'agulla vermells, la capitana, ens expliquen que tindrà un paper cabdal en un interrogatori en el qual el detingut farà el

que li manen, com ara ballar i taral·lejar melodies i danses puerils. Hi ha la humiliació però sobretot la capacitat que tenen els altres, en aquest cas uns policies, uns buròcrates, uns funcionaris, l'Estat i, per tant, el poder, de manipulació, d'influir en el pensament. És molt subtil, molt psicològic, i en aquest sentit tant el terror que hom sent davant d'una situació d'inferioritat i en la qual no té el control com les eines que té el poder, en aquest cas un discurs intel·lectual per convèncer el detingut, no acaben d'articular-se com a motor de l'obra que el director lituà Oskaras

Imatge promocional de l'obra de Korsunovas ■ T.A.

Korsunovas va estrenar dissabte al festival Temporada Alta al Teatre de Salt.

Basada en un text de l'escriptor rus Dmitry Da-

nilov, reconegut pels seus articles periodístics, vol ser una reflexió sobre els nous mètodes de manipulació i de propaganda en la

Rússia de Putin. Ningú pensa que hi ha una única veritat, diu Korsunovas, sinó que la realitat desitjada s'imposa a través de formes culturals, jocs sofisticats i creatius. Així, a la comissaria no passa res d'especial, ni entre els espectadors. Perquè si la peça de Danilov destaca pel subtext, no es percep en l'obra de Korsunovas.

L'home de Podolsk, historiador, editor d'un diari, divorciat, que viu amb la mare, amb una vida grisa, que somnia viure a Amsterdam, signarà un paper que el farà lliure, convençut que la vida desitjada és la de Podolsk.